

които сж получавали отъ други лица и които сж се отнасяли до народното просвѣщение изобщо.¹⁾

Нѣкои пѣкъ отъ нашитѣ дейци, въ желанието си да дадатъ по-голѣма гласность на писмата си, изпращали едновременно отъ тѣхъ копия, както и преписи отъ нѣкои поинтересни писма, получени отъ известни народни труженници, до родолюбци, живѣещи на различни мѣста въ България или въ съседнитѣ страни.

Така на 10 декемврий 1837 г. Априловъ и Палаузовъ пишатъ на Юр. Венелинъ между другото: „Ми писали къ нему (О. Неофиту) послали съ писъма вашего копию, прося его постараться о Шишмановой грамотѣ, данной Рилскому монастырю. Равнимъ образомъ послали ми копию въ Карлово Райну Поповичу и въ Свищовъ архимандриту Неофиту и Васкидовичу“.²⁾

Тѣ не се задоволявали само съ копия и преписи, но поръчвали на своитѣ приятели, да осведомяватъ за съдържанието на писмата и преписитѣ, които получавали, своитѣ близки, а по нѣкога дори да ги преписватъ и ги изпращатъ на други лица, въ други градове. Въ едно писмо отъ Одеса отъ 24 априль 1838 г. В. Априловъ и Хр. Палаузовъ, като съобщаватъ на О. Неофитъ въ Копривщица, че му изпратили три писма (на 15 януарий, 27 ноемврий 1837 г. и на 10 априль 1838 г.) и излагатъ въ резюме съдържанието имъ (отнасящо се до народната просвѣта и книжнина) му казватъ, че второто писмо (27 ноемврий 1837 г.) е било придружено съ два преписа отъ писма на Венелинъ „отнасящи се до българската книжнина и твърде много любопитни“.

„Колкото и да предполагаме, че преписитѣ отъ тия две писма ви сж пристигнали — се казва по-нататкъ въ писмото — но за всѣки случай ние пакъ се погрижихме да ви ги изпратимъ чрезъ Господина Николая Славчовича, за да ги съобщите особено на всички ученолюбиви люде, каквито познавате тамъ, па и въ Едрене или още и другаде; разпратете ги отъ ваша страна, та, по тоя начинъ да се разпространятъ повече и да възбудятъ къмъ честолубие, дълбоко, за свой собственъ срамъ, спящитѣ и равнодушни българи, отъ които, както слушаме, не само въ Пловдивъ и Едрене, дето другъ пѣтъ сж били господари, но и въ други мѣста отъ Европейска Турция, днесъ сжществуватъ по-отлични и по-предани люде, но сж за зла честь,

¹⁾ Димитровъ (М. Балабановъ): Писма по народното пробуждане; Период. списание кн. XXV и XXVI 1888 г., стр. 31.

²⁾ Венелинъ: О зародише новой болгарской литературы, стр. 41—42.